

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5183/25
13.11.2025. године
Београд

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Сање Кнежевић Јојић и Весне Секулић, чланова већа, у парници тужиоца “ОТР Банка Србија” а.д. Нови Сад, Трг слободе бр. 5, као правног следбеника “Societe Generale Банка Србија” а.д. Београд, чији је пуномоћник Светлана Анђелковић Милошевић, адвокат из Београда, Косовска бр. 34, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Здравко Ђукановић, адвокат из Земуна, Цара Душана бр. 119, ради дуга, одлучујући о жалби тужене, изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 1925/22 од 20.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 13.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Трећег основног суда у Београду П 1925/22 од 20.05.2022. године и предмет **ВРАЋА** првостепеном суду, на поновно суђење.

Образложење

Ожалбеном пресудом, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да тужиљи плати износ од 774.429,62 динара, са законском затезном каматом почев од 19.07.2019. године, па до исплате, у року од 8 дана. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 178.527,50 динара, у року од 8 дана.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавила тужена, побијајући исту у целисти, из свих законом прописаних разлога.

Тужилац је доставио одговор на жалбу тужене.

Испитујући правилност и законитост побијане пресуде, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11, са изменама и допунама), другостепени суд је оценио да је жалба тужене основана.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 28.03.2017. године тужена као корисник кредита и тужилац као банка су закључили Уговор о евергрин кредиту – рефинансирање бр. ..., на основу кога је тужиља ставила на располагање туженој

кредит у износу од 770.000,00 динара, са роком отплате од 84 месеца. На основу закљученог уговора, тужена се обавезала да тужиљи плаћа камату у висини одређеној уговором, као и да благовремено отплаћује кредит у месечним ануитетима са роком отплате одређеним уговором. Тужиља је упутила туженој опомену од 09.08.2021. године, којом је позвала тужену да у року од три дана од дана пријема опомене измири дуг у износу од 745.824,62 динара на име неизмирених обавеза по основу једнострано раскинутог Уговора о кредиту бр..., али тужена исту није уредно примила. Током поступка је утврђено да тужена није благовремено и уредно испуњавала своје уговорне обавезе које се односе на отплату кредита, због чега је тужиља у овој правној ствари обрачунала камату на узети кредит који потражује. Из налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке од 12.04.2024. године произлази да стање дуга по Уговору о евергрин кредиту-рефинансирање бр. ..., закљученог дана 28.03.2017. године између тужене и тужиље, на дан 18.07.2019. године износи 774.429,62 динара, а чине га обавезе по основу неплаћене главнице у износу од 680.237,71 динар, неплаћене уговорене камате у износу од 86.077,02 динара и неплаћене затезне камате у износу од 8.114,89 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредби члана 17, 1052 став 1, 1065 и 1066 Закона о облигационим односима, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан у целости. По становишту првостепеног суда тужена је била корисник кредита код тужиље и није уредно измиривала своје обавезе предвиђене уговором, па је обављеним вештачењем утврђена висина дуга који тужиља у овој парници потражује од тужене. Следом наведеног првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиље у целости, а сходно одредби члана 277 став 1 и 324 став 2 Закона о облигационим односима тужиљи је досудио законску затезну камату почев од доспелости предметног потраживања до коначне исплате и одлучио као у ставу првом изреке ожалбене пресуде. Одлука о трошковима поступка донета је применом одредбе члана 150, 153 и 154 ЗПП са законском затезном каматом у смислу одредбе члана 277 ЗОО.

Међутим, приликом испитивања побијане пресуде, водећи рачуна о битним повредама одредаба парничног поступка по службеној дужности, Апелациони суд је утврдио да је првостепени суд уведеном поступку учинио битну повреду из члана 374 став 2 тачка 7 ЗПП-а, на шта тужена основано указује у жалби, јер је пропустио да одлучи о доказним предлозима тужене.

Наиме, тужена је у одговору на тужбу оспорила тужбени захтев тужиоца у целости истичући да није потписала предметни уговор који је приложен уз тужбу, због чега је предложила извођење доказа саслушањем тужене као странке и графолошко вештачење. Међутим, првостепени суд није одлучивао о овим доказним предлозима тужене, нити је у образложењу пресуде навео разлоге за њихово одбијање. На тај начин тужена је лишена могућности да докаже своје наводе, што представља повреду права на расправљање пред судом.

Према члану 7 Закона о парничном поступку странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и дужне су да предложи доказе којима се те чињенице утврђују, те да суд сагласно члану 8 наведеног закона утврђује чињенице од

којих зависи одлука о основаности захтева. Улога суда у утврђивању чињеница и извођењу доказа је да на основу навода странака и њихових доказних предлога, те правне квалификације спорног односа, препозна које су чињенице битне за одлучивање о основаности тужбеног захтева према одредбама материјалног права, у ком смислу ће доказне предлоге који служе утврђивању тих битних чињеница прихватити, а одбити оне доказне предлоге који су управљени на утврђивање чињеница које нису важне за одлучивање о основаности тужбеног захтева. Према одредби члана 308 став 5 Закона о парничном поступку суд ће одбити предлог за извођење доказа које не сматра битним за доношење одлуке решењем против кога није дозвољена посебна жалба. Према одредби члана 355 став 4 ЗПП у образложењу пресуде суд ће да излаже захтеве странака и њихове наводе о чињеницама на којима се ти захтеви заснивају, доказе, чињенично стање које је утврђено и прописе на којима је засновао пресуду, ако законом није другачије прописано. У смислу члана 374 став 1 ЗПП, битна повреда постоји ако суд у току поступка није применио или је неправилно применио одредбе овог закона, а то је могло бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке. Из наведених законских одредби произилази да је суд о доказним предлозима дужан да одлучи, а у ситуацији када неки доказни предлог одбије, да у образложењу наведе разлоге одбијања доказног предлога.

У конкретном случају, првостепени суд је на рочишту одржаном 20.5.2025. године одбио све доказне предлоге о којима није одлучивао након чега је закључио главну расправу, али у образложењу, у складу са наведеним законским одредбама, првостепени суд није изнео конкретне, јасне и аргументоване разлоге због чега је одбио доказне предлоге тужене, чиме је учинио и битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374 став 1 у вези члана 355 став 4 ЗПП којом су предвиђени основни елементи образложења које писмено израђена пресуда мора да садржи, на који начин није дао правно прихватљиво образложење зашто наводи тужене о оспоравању тужбеног захтева нису основани.

Надаље, првостепени суд је у изреци пресуде усвојио тужбени захтев тужиље у целисти, а да претходно није разјаснио кључну чињеницу – да ли је спорни уговор, из кога потичу потраживања тужиоца, пуноважно раскинут. Уколико јесте, суд је био дужан да утврди када је раскинут, на који начин и из којих разлога, будући да је ова околност од пресудног значаја за оцену момента доспелости свих уговорних обавеза, као и дана од којег тече камата на преостали дуг. Поред тога, суд није утврдио да ли је тужилац, у смислу члана 130 Закона о облигационим односима, обавестио дужника о раскиду уговора, будући да се то односи на његову обавезу и правни однос са повериоцем, те да раскид уговора производи правно дејство тек када буде саопштен уговорној страни односно дужнику.

Даље, право повериоца на законску затезну камату регулисано је одредбом члана 277. Закона о облигационим односима, којом је прописано да у случају доцње са испуњењем новчане обавезе, дужник поред главнице дугује повериоцу и затезну камату по стопи утврђеној законом (члан 1.), а ако је стопа уговорене камате виша од стопе затезне камате, она тече и после дужникове доцње (став 2.). Право на затезну камату, поверилац има без обзира на то да ли је претрпео какву штету због дужникове доцње (члана 278. став 1.ЗОО), а на доспелу и неисплаћену уговорену и затезну камату, као и

на друга доспела повремена новчана давања не тече затезна камата изузев када је то законом одређено (члан 279. став 1. ЗОО). Законска затезна камата тече све док постоји главна обавеза, међутим, иако представља акцесорно право које прати главно потраживање, она се не гаси измирењем главног дуга, односно не може да нестане, већ постаје самостално утуживо потраживање и може се посебно утужити као тзв. “углавничена камата”. Да би затезна камата могла да буде самостално утужива, потребно је да је пре тога главница дуга за који се камата везује измирена у целости. Дакле, уколико главница дуга није измирена у целости поверилац може захтевати исплату законске затезне камате тако што ће одредити период од падања дужника у доцњу па до исплате, а може захтевати и обрачунату законску затезну камату. Међутим, право на процесну камату на износ обрачунате камате зависи од тога да ли је измирена обавеза за коју се захтева обрачуната законска затезна камата. Уколико је главна обавеза измирена, поверилац има право да изврши обрачун законске затезне камате од дана доспелости до дана исплате и на тако обрачунати износ има право на камату од дана када је суду поднет захтев за њену исплату. Са друге стране, уколико главна обавеза није измирена, а захтева се обрачуната законска затезна камата до одређеног датума, тако обрачуната камата задржава карактеристичан споредног потраживања и тада поверилац нема право на процесну камату. Та акцесорност произлази из члана 369. у вези члана 295. ЗОО јер иста доспева и застарева истовремено са главним потраживањем, па се она не може третирати самостално од главног дуга, због чега је у погледу одлуке из става првог изреке због погрешне примене материјалног права погрешно утврђено чињенично стање.

У поновном поступку, првостепени суд ће отклонити битне повреде одредаба парничног поступка, на коју му је овим решењем указано, тако што ће одлучити о доказним предлозима тужене, након чега ће употпунити чињенично стање тако што ће утврдити да ли је и када раскинут уговор о кредиту и да ли је о томе обавештена тужена, те да утврди тачну структуру преосталог дуга, па ће правилном применом одредби материјалног права поново одлучити о тужбеном захтеву тужиоца, а за своју одлуку ће дати јасне и довољне разлоге.

Укинута је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу другом изреке пресуде, применом одредбе члана 165 став 3 ЗПП-а, јер зависи од коначног исхода спора и постигнутог успеха парничних странака.

С обзиром на наведено, Апелациони суд у Београду донео је одлуку као у изреци применом одредби чл. 391 став 1 и 392 став 2 ЗПП-а.

**Председник већа-судија,
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић